

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

BŮH STRACHU

11

JAN HLÁVKA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*
9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*
10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na démony*
11. Jan Hlávka: *Bůh strachu*

Připravujeme:

12. Jiří Pavlovský: *Poslední stadium*

Kladivo na čaroděje

BŮH STRACHU

Copyright © Jan Hlávka, 2016
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016

ISBN (e-pub) 978-80-7557-286-8

ISBN (mobi) 978-80-7557-287-5

ISBN (pdf) 978-80-7557-288-2

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybílit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, oživlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Prolog

Bohy poprvé přivedl na svět strach.

Gaius Caecilius Statius

Do okenních tabulek se opřel náhlý poryv větru a staré dřevo zaškřípalo. Zvuk nebyl hlasitější než tikot starobyklých sloupových hodin na stolku vedle knihovny, sahající od podlahy až ke stropu, a neupoutal pozornost žádné z pěti postav u velkého stolu. Jen malá hnědá myš zvedla hlavičku, podezíravě začenicchala a stáhla se do bezpečí rukávu ženy sedící po pravé ruce toho, jenž nočnímu zasedání předsedal. Muž naproti ní se na ženu zadíval s výrazem, který dokonale popíral slova, jež vzápětí pronesl.

„Jsme rádi, že jsi zpátky, Petro. Můžu gratulovat k *úspěšné práci?*“

„Jistě, Pierre,“ s úsměvem reagovala žena na jízlivost tekoucí z jeho hlasu jak vodopád špíny. „Kolikrát ses toho bastarda snažil dostat? Třikrát? Vidíš, a mně se to povedlo napoprvé.“

„Jenomže *jak!*“

„Snadno. Stačila kapka benzínu.“

Zbývající dva muži u stolu se zašklebili. Jeden krátce vyprskl. Pierre, ústa sevřená do hněvivé bílé linky, se na ni díval a marně hledal odpověď. Seděla na židli uvolněně, trochu zakloněná, levou ruku položenou na stole, pravou svěšenou, takže pod tmavým dámským sakem bylo jasně vidět podpažní pouzdro s pistolí. Tvář měla opálenou africkým sluncem a pod očima kruhy z nevyspaní. Svaly v jejím obličejí jako by se samy od sebe skládaly do krutého, sotva postřehnutelného úšklebku.

Pierre se nadechl a místo na ni promluvil ke staršímu muži v čele stolu.

„Vy to schvalujete? Proboha! Copak už skutečně nemáme žádné ohledy? Jako by nestačilo to dítě v naší laboratoři!“

„Útlocitností maskovaná neschopnost. Bravo, Pierre. Nechceš zkusit politiku?“

„Poslyš, ty jedna –“

„To stačí. Oba.“

Muž v čele stolu je ostře přerušil. Pierre zmlkl, jen dál svíral rty. Petra Božděchovská se mlčky usmála, ale ani teď v tom nebyla žádná vřidnost.

„Nezáleží na tom, co já schvaluji,“ promluvil muž v čele stolu pomalu. „Už se stalo, hádky jsou zbytečné. Úkol byl splněn, budme spokojeni. A víme, jakou snahu jsi předtím k zabití toho čaroděje vynaložil, Pierre. Z neschopnosti tě nikdo nepodezírá.“

Pierrovi to ujištění očividně nestačilo. Bylo jasné, že čekal mnohem víc, ale přitom ví, že nic víc nedostane. Se sotva patrným zavrtěním hlavou se odvrátil. Petra dál mlčela. Malá myš znovu vykoukla z jejího rukávu a začenicchala.

„Jak pokračují jednání s Vatikánskou vyšetřovací komisí?“

Muž v čele se obrátil na dalšího člena zasedání a ten kývl.

„Slibně. Zpočátku byl Kilián značně nedůvěřivý, ale myslím, že dospějí k dohodě, která nám prospěje stejně, nebo dokonce víc, než jemu.“

„To je potěšující,“ muž přikývl a Petra se prudce nadechla, ale tentokrát ji přerušil dřív, než stihla promluvit. „Námítky proti tomuto kroku jsme již zvážili a zamítli. Nebudeme je otevírat znovu.“

Petra s viditelným úsilím sklopila oči. Neunikl jí Pierrův spokojený výraz.

„Dobrá,“ muž v čele stolu si povzdechl. „Řekl bych, že tím můžeme dnešní schůzku ukončit. Ostatní otázky mohou počkat na –“

„Ještě moment,“ tentokrát ho Petra přerušila. „Je tu jedna záležitost, kterou jsme neprobrali. Felix Jonáš.“

„Co je s ním?“

„V letadle jsem si četla poslední zprávy. Zajímá mě, jak dlouho ho chcete nechat naživu. Jeho i zbytek té bandy.“

„Felix Jonáš pro nás nepředstavuje problém,“ namítl poslední člen jednání, který dosud nepromluvil. „Je to pěšák. Navíc nám posledně pomohl a čaroděje nemá v lásce o nic víc, než my. Někdy ho můžeme využít –“

„Narušil naši akci. Že nám toto narušení nakonec pomohlo, byla jen náhoda. Je to nevypočitatelný element, a pěšákem bych ho také nenazvala, teď už ne. Je třeba se ho zbavit.“

„Zbavit? Jak?“ zavrčel Pierre. „Třeba zapálit Hradčany?“

„Klemens má pravdu,“ souhlasil muž v čele. „Felix Jonáš pro nás není nebezpečný. Nedovolujeme, aby náš boj ovlivňovaly osobní předsudky.“

Pohled staršího muže byl náhle stejně pronikavý jako přísný a Petra s kamenným výrazem přikývla.

„Jak si přeješ.“

„Dobrá. Takže teď je to *opravdu* všechno. Pánové, těším se na příště.“

Rozloučení bylo nezvykle rychlé. Žádné sklenice staré whisky, žádný neformální rozhovor, který po schůzce obvykle následoval. Všichni však tušili důvody a mlčky je respektovali, znali se ostatně už celé roky. Pierre jako poslední zavřel dveře klubovny; nevlídný pohled na rozloučenou věnoval Petře, sedící nehybně na svém místě. Malá myš znovu cupitala po stole před ní.

Okamžik lehce rozpačitého ticha.

„No dobře,“ Petra s povzdechem vstala. „Do toho, strýčku. Dej mi to kázání, co máš v plánu, ať je to za námi. Mimochoodem, víš, že vypadáš čím dál víc jako Sean Connery?“

Starý muž se usmál a skoro bezděčně projel prsty strniště už prošedivělých vousů.

„Předpokládám, že to měl být kompliment. Jsem rád, že jsi v pořádku, Petro. Když jsem viděl to v Johannesburgu, měl jsem o tebe strach.“

„Odpusť, strýčku. Měla jsem ti zavolat dřív.“

„Ano, to měla... a také vím, proč jsi to neudělala,“ strýčkův hlas ztvrdl. „Pierre měl pravdu, překročila jsi veškeré meze. Dobře jsi věděla, že bych to zakázal. Všichni ti lidé...“

Petra neodpověděla. Starý muž se na ni zadíval a náhle vypadal *opravdu* staře.

Kde je ta holčička, kterou jsem houpal na kolenou? Kam se poděla, a co za ženu tady teď stojí? Taková, co klidně upálí tři stovky lidí kvůli smrti jednoho čaroděje. Dobrý Bože, co jsem to stvořil, když jsem jí pověděl pravdu o smrti její sestry?!

„Poslední dobou si kladu otázku,“ promluvil tiše, „co bude, až tahle válka jednou skončí.“

„Jak to myslíš?“

„Třeba ta tvoje myš,“ kývl hlavou ke stolu. „Udržuješ ji při životě magií. Už teď ovládaš víc kouzel než leckterý čaroděj, a takových mezi námi přibývá. Učíme se je, abychom s nimi mohli bojovat, ale přitom se jimi sami stáváme. Přebíráme jejich myšlení, a jak vidím, už i jejich metody. Až všichni zemřou, co uděláme pak? Sami si podřežeme hrdla, aby bylo vítězství dovršeno? Anebo se dřív spojí naše oběti a vyhlásí další válku *nám*? Co myslíš, Petro?“

„Nevím. Nemám trpělivost čekat u řeky na tělo svého nepřítel, radši ho tam půjdu hodit. Dumat můžu, až budou ti hajzlové mrtví, ale ten Johannesburg... to jsem nechtěla. Nečekala jsem, že se oheň tolik rozšíří, kdyby ano, udělala bych to jinak. Mrzí mě to, strýčku.“

Tak málo. Tak strašně málo – ale alespoň něco.

Starý muž se unaveně usmál. „No dobře. Už o tom nemluvme. Jsem moc rád, že jsi doma, Petro.“

Když ji objal, snažil se nevnímat tlak pouzdra s pistolí na svých žebrech. Snažil se ignorovat hořký pach spáleniny z jejích vlasů. Snažil se na nic nemyslet.

O deset minut později žena v černém tiše sestoupila po nouzovém schodišti – výtahy se dávno naučila nepoužívat – do podzemní garáže a zamířila k modrému mercedesu vzhledu. Vypadal opuštěný, ale pak se uvnitř pohnul stín. Dveře spolujezdce se otevřely a Petra vklouzla na sedadlo.

„Jedeme domů, Werlindene,“ promluvila s nádechem mrzutosti.

Muž za volantem kývl. Jeho obličej v hlubokém šeru připomínal vysušenou masku, kosti potažené tuhou kůží doplněné uhlově černými očima. Vlastně jen levým okem – pravé zakrývala tmavá páska.

„Setkání se nevyvedlo?“ prohodil, když nastartoval.

„Ale ne,“ Petra si povzdechla. „Šlo přesně podle plánu. Pierre je idiot a strýček stárne. Tráví moc času v knihovně, to je ten problém.“

„Ano,“ souhlasil Werlinden. „V knihovně začíná spousta problémů.“

„Pravda. A když jsme u toho – jak jsi dopadl?“

Mercedes vyklouzl z garáže do noční Prahy a řidič jednou rukou otevřel schránku v palubní desce. Petra vytáhla čtyři zalepené žluté obálky s bublinkovou výplní. Adresy na nich byly různé, ale obsah se zdál být podobný: Cosi trojúhelníkového, plochého a těžkého.

„Ale?“ Petra zvedla obočí. „Dokonce čtyři? Werlindene, jsi poklad.“

„To říkala i moje žena, když se mě snažila zakopat. Čistě pro zajímavost, ten čtvrtý daroval Klemensovi Kilián na důkaz *vstřícnosti*.“

„Kouzelné. Kdyby věděl, že máme už tři, určitě by si to rozmyslel. A tvoje žena musela mít smysl pro humor.“

„To ano. Aspoň než jsem jí to oplatil. Mimochodem, máme pro *tohle* povolení? Kdyby váš strýček nebo ostatní věděli –“

„Jenže nevědí, Werlindene, a u toho zůstaneme. Co se dá dělat, nikdy jsem nebyla *poslušná holčička*. Zastav tam.“

Werlinden to nekomentoval – radši. Zabrzdil před vchodem pošty s nočním provozem kousek od Václavského náměstí a Petra naposledy zkontrolovala jména na obálkách. Zinnerová. Vávra. Rashil Exports. Videfon a. s. Pak z kapsy saka vytáhla pátou. Trochu páchla kouřem, adresu na ni napsala v letištní hale hned po návratu. Doskočilová – i tahle byla v pořádku.

S obálkami zmizela ve dveřích pošty a jednooký muž trpělivě čekal, dokud se po chvíli nevrátila s prázdnýma rukama. Když znovu vklouzla na sedadlo, potřásl hlavou.

„I když není šance, že dostanou všechny, tušíte, co se teď rozpoutá?“

„Ne, co?“ Petra se nevinně usmála. „Přece si tak krásně rozumějí... A my se budeme jenom dívat. Teď jeď, chci se konečně vyspat.“

Werlinden poslechl – poslední větu prohodil jen tiše a pro sebe.

„Díval bych se radši z větší dálky.“

* * *

Petr Král zíral do tmy a myslel na smrt.

Jeho postel stála u okna a on slyšel, jak se do něj opírá ledový vítr. Kdyby zvedl hlavu, možná by zahlédl svit měsíce za těžkými záclonami, ale místo toho jen uvažoval, kolik času mu zbývá. V jednaosmdesáti letech a po dvou infarktech věděl, že ne moc. Bez pomoci už nedokázal ani vstát z postele, a když se teď pohnul, mokro, které ucítil v kalhotách sepraného nemocničního pyžama, prozradilo, že ho tělo zase zradilo. Dřív při tom cítil stud. Dokonce brečel jako malý kluk, kterému parta školních trapičů před celou třídou stáhla kalhoty. Teď už mu na tom nezáleželo. Důstojnost byla v téhle čekárně na smrt stejně jen prázdné slovo. Zvykl si na úšklebky a poznámky sester, když ho převlékaly, zvykl si i na hrubé dotyky při koupání.

Jediné, na co si nedokázal zvyknout, byl ten strach.

Cítil ho každou minutu, každou noc. Bral mu spánek, klid i těch pár vzpomínek na lepší časy, které si jeho stárnoucí mozek hýčkal. Prožíral se mu žaludkem jako hladový červ, který nikdy nemá dost.

Litoval, že nenašel víru v Boha nebo cokoliv *potom*, která by strach snad zahнала, a teď už bylo pozdě si něco namlouvat: Petr Král věděl, že *potom* není nic. Jenom tma, žár kremační pece a nádoba popela, kterou jeho vnuk zastrčí do schránky na hřbitově, a pokud bude mít čas, jednou za rok ji přijde oprášit. Nic, jen zapomnění, které ho děsilo až do morku kostí. Snažil se, ach tak *zoufale* se snažil najít v něm smysl. Vzato kolem a kolem, vedl dobrý život. Něco málo dokázal, něco po sobě zanechal, ale tváří in tvář tomu strachu to bylo jen prázdné kňučení. Vlastně se bál tím víc, čím víc se snažil přemoci, a když v noci ležel a zíral do temnoty, slyšel na postelích okolo dost neklidného převalování i tichých vzlyků, aby věděl, že není sám.

Tohle místo, tahle *léčebna*, kde nikdy nikoho nevyлéčí, byla říší strachu, svrchovaným územím, nad kterým měl neomezenou vládu. Protože strach byl to jediné, co člověku nakonec zbylo. Taková byla pravda, kterou poznával znovu noc za noci, než mu únava zavřela oči ve spánku připomínajícím spíš bezvědomí, před dalším dnem čekání –

„To není správné.“

Petr Král sebou trhl. Zamrkal do tmy, ale i když bez brýlí viděl sotva na metr, věděl, že u postele nikdo není, dveře do místnosti se neotevřely. Možná už to přišlo i na něj. Možná si teď začne povídat s mrtvými dětmi, jako občas Jarda na vedlejší posteli –

„Nikdo by neměl odcházet ve strachu. Strach nás ničí víc než nemoc nebo nepřítel. Je jako pavouk, co nás vysává, až zbude jenom prázdná skořápka.“

Tentokrát Petr jen strnul. Slyšel ta klidná, důrazná slova, jako by tekla přímo do jeho mysli.

„Kdo... kdo je tam?“ vydechl ve stěží srozumitelném zašeptání k smrti vyděšeného starce.

„Nikdo. Nikdo, koho by ses měl bát. Jenom stín, co byl jako ty. Přesto, dovolíš, abych ti pomohl?“

„Po-pomohl?“

„Ano. Můžu si vzít tvůj strach. Možná ne na celý čas, který ti zbývá, ale na dlouho. Dovolíš mi to?“

Šílenství. Nic než šílenství senilního mozku, které se vyba-vuje s halucinací... Ale Petr Král o tom nepřemýšlel. Neměl čas přemýšlet, odpověď mu splynula ze rtů dřív, než si ji sám uvědomil.

„Ano!“

„Podej mi ruku. Nic víc, jenom ji natáhni.“

Petr vyprostil pravou ruku zpod polštáře. Bolelo to, prsty zkřivené artritidou sebou bezděčně škubaly, ale natáhl ji přes okraj postele do temnoty, kde nebylo nic, vůbec nic skutečného –

Ucítil dotek. Něco mu přejelo přes dlaň k zápěstí, něco stě-ží postřehnutelného, letmého jako mávnutí motýlího křídla nebo jemné pohlázení kočičí tlapky. Ten dotek jako by cosi za-

žehl uvnitř něj – vlnu horka i chladu, která mu rozbušila srdce, projela jím tam a zpět, a cosi při tom odnesla s sebou.

„Ano. To mi stačí. Děkuji.“

Petr neodpověděl. Rychle dýchal, třásl se v návalu zmatku – a v té chvíli si to uvědomil.

Strach byl pryč. Pořád ležel na pomočené posteli v léčebně dlouhodobě nemocných, vlastně se nic nezměnilo. Ale ta obruč na jeho prsou, ten červ hlodající v žaludku prostě *zmizel*. Najednou cítil klid, spokojený mír jako po dlouhém dni, když je práce hotová a člověk si konečně může oddechnout. Znovu zamžoural do tmy, a tentokrát se mu zdálo, že *něco* zahlédl, nezřetelný šedavý pohyb u protější postele. Že slyší Jardův vystrašený šepot, vidí ruku, která se natahuje...

Možná to byl duch. Možná se probudí a všechno bude jako dřív, anebo zrovna umíral, ale bylo mu to jedno. Stačilo, že se nebál. A že může konečně spát. Možná si nechá zdát, jak tentokrát zapadl s Mařkou na seno a její táta ho pak hnal vidlemi přes celou ves...

Petr Král spokojeně zavřel oči a usnul.

O třicet minut později noční sestra polekaně zvedla hlavu od papírů, které minulou směnu nestihla vyplnit. Zdálo se jí, že se něco mihlo kolem pootevřených dveří na chodbu. Obrys postavy, která bleskově proklouzla, podlaha, co tiše zaskřípala.

Uškříbla se – samozřejmě blbost. Žádný z těch chcípajících dědků, co ještě zvládli chodit, by se nedokázal takhle plížit, a co by tady uprostřed noci kdo hledal? Jenom jí straší v hlavě z téhle práce, ze zimy, co nechce skončit, z přesčasů a ožraly doma.

Znovu se sklonila nad papíry a ani nevnímala cvaknutí dveří na konci chodby.

Muž, který vyšel na ulici, byl vysoký s krátkými vlasy. Štíhlý v pase a široký v ramenou, trochu hubený, oblečený jen v lehké černé košili a kalhotách.

Udělal tři opatrné kroky. Zastavil a rozhlédl se, nejistě jako nemocný, který po dlouhé době poprvé vyšel z domu, nebo cizinec vracející se po letech na známé místo. Ledový vítr mu pohladil tvář, zajel pod tenkou košili a on se otrásl. Ten pocit

byl... povědomý. Napůl zapomenutý, ale známý, a on se usmál.

„Zima. Bude to chtít něco vhodnějšího.“

Pohnul prsty a nad rameny se mu zatetelily stíny. Jako mlha sklouzly dolů, zpevnily se a změnilly v dlouhý černý kabát s vysokým límcem a řadou lesklých knoflíků.

Přesně takový, jaký dřív nosil, dávno předtím, než to začalo být *frýkúlin*.

„Ano,“ přitáhl si klopky ke krku. „To je lepší.“

Zadíval se na pravou dlaň. Kůži měl bledou, vypadala tenká a nezdravá. Když tak hýbal prsty, na okamžik jako by se objevily do krve rozbité klouby, cary visící kůže a krev, jak mlátil do těch dveří, tenkrát a tam –

„Hloupost,“ zahnal ten obraz a přidal černé kožené rukavice. *Tenkrát a tam* nebylo důležité. Teď byl tady.

Sáhl pravou rukou pod kabát a vytáhl předmět. Vypadal jako plátek velkého jablka, trojúhelník tepaného železa, mědi a stříbra. Byla v něm ozubená kola a kusy kol, převody, háčky a další ozubená kola uvnitř, menší než nehet na malíčku u nohy. Kola na kolech, zuby na zubech, vrstva po vrstvě v mechanismu, proti kterému by i nejrafinovanější hodinářská díla Philippe Dufoura vypadala jako pár rozbitých poklic přibitých opicí na studniční rumpál. Ta věc se zdála nehybná a tichá, ale když mezi mraky na okamžik zazářil měsíc a bledé světlo se zalesklo na kov, hluboko uvnitř jedno z koleček ožilo, s jemným cvaknutím pootočilo zlatý kruh kolem vnějšího okraje a ukázalo směr.

Muž přikývl. Všechno bylo v pořádku.

Ohlédl se na tu hroznou budovu, ze které vyšel. Udělal, co mohl, přesto cítil lítost, že toho nebylo víc. Ale všeho do času. Usmál se.

„Život se v popel obrátí, z masa a krve zbude stín, však cílí na prahu před branou, i vybledlé stíny zaplanou.“

Adam Reys, po čtyřech letech znovu ve světě lidí, schoval předmět pod kabát a vykročil ulicí. Teď už kráčel jistě.

Měl svůj cíl.

Den první

Kdo lehá se psy, chytí blechy.

Staré přísloví

„Exorcizamus te, omnis immundus spiritus, omnis satanica potestas, omnis incursio infernalis adversarii, omnis legio, omnis congregatio et secta diabolica, in nomine et virtute Domini Nostri Jesu Christi, eradicare et effugare –“

„Chcípni, zmrde!“

Felix Jonáš rychle uskočil stranou, takže mu plivanec objemem odpovídající tubě zubní pasty prolétl vedle ucha, pleskl na plakát třetího dílu *Stmívání* a malebně přizdobil obličej Edwarda Cullena.

„Merde!“ ohradil se Walter Semerád, kterého Felix při úhybném manévru málem porazil na stolek s naaranžovanými plyšovými medvídky. Vincenc na opačné straně se při pohledu na vylepšený plakát naopak zachechtal.

„Hele, teď mu to konečně sekne! Vypadá jak Predátor, když mu Arnold rozbil tlam–“

„Psst!“ zasyčel Felix a ukázal ke dveřím za svými zády. Zhluboka se nadechl a silným hlasem důstojně pokračoval.

„Vade satana, inventor et magister omnis fallaciae, hostis humanae salutis. Da locum Christo, in quo nihil invenisti de operibus tuis; da locum Ecclesia Uni, Sanctae, Catholicae, et Apostolicae, quam Christus ipse acquisivit sanguine suo.“

Z rituálu Velkého exorcismu tím sice přeskočil asi dvě třetiny, ale začínal mít té komedie plné zuby, a navíc usoudil, že čím víc zmínek o Satanovi na druhé straně dveří uslyší, tím líp.

Dívka na posteli před ním se napnula jako luk, opřená jen o paty a temeno. Začala vrískat hlasem, který málem rozdrn-

čel okenní tabulky. Současně Vincenc udělal krok, popadl židli stojící vedle postele a pořádným rozmachem ji poslal proti dveřím. Ubohý kus nábytku se rozletěl po celé místnosti, za dveřmi se ozvalo vyjeknutí a žuchnutí.

Vincenc se zazubil. „Šmíráky nesnáším!“

Dívka dopadla zpátky na postel, chrčivě popadala dech a koulela očima, až se její pohled zastavil na Vincencovi. Když promluvila, hlas připomínal pokus zasloužilého souchotináře o operní árii.

„Tvá máma dělá děvku v pekle!“

„Chudáci čerti,“ zamumlal Walter, ale Vincenc ho naštěstí neslyšel. Jeho úsměv se rázem vytratil.

„Že ti seřežu prdel do fialova!“

Začal se rozhlížet po čemkoliv, čím by výhrůžku změnil v čin, a Felix usoudil, že je nejvyšší čas skončit.

Kývl a Walter si rychle odkašlal.

„Deus kálí, Deus terč, Deus Angelo, Deus Arachnorum, Deus pastafariánum, Deus Vometárum, Deus Aplaus, Deus Moribundus...“

Felix zavrtěl hlavou – Walterova latina byla ještě lepší než jeho francouzština –, ale nekomentoval to a přistoupil k posteli. Kateřina Velebová, třináctiletá dcera majitele druhé největší cestovní kanceláře v Praze, se na něj zadívala krvavými očima, tentokrát ovšem naprosto tiše.

Felix vytáhl z kapsy černý fix a rychle si na levou dlaň načrtl symbol – nic složitého, jen prosté *Osvobození*. Doprostřed nasypal špetku soli, rychle dlaň otočil a přitiskl ji Kateřině na čelo.

„Padej a nevracej se!“ zavrčel.

Kateřininým tělem proběhla křeč – ve srovnání s předchozím gymnastickým výkonem skoro nepostřehnutelná. Pak se její tělo uvolnilo. Dech se zpomalil, oči zavřely. Felix pro jistotu položil prsty na její krční tepnu, ale všechno bylo v pořádku.

Vrátil se a rychle převzal slovo, než Walter do rituálu zařadí i recept na paprikovou bujabézu nebo míry nějaké svojí modelky, která to přehnala s koksem. I Vincenc se znovu ponořil do role a mával kropenkou vody nabrané z kaluže před

domem tak nadšeně, až bylo za chvíli mokro i na záclonách a stropě.

Felix si umínil vydržet ještě patnáct minut, než konečně s naprosto nefalšovanou úlevou vyslovil poslední *Amen*.

Walter otevřel dveře a vyšel z ložnice. Felix Jonáš si za ním teatrálně utřel čelo.

„Dokonáno jest!“ oznámil Walter tónem evangelického kazatele. „Zlý duch byl vypuzen silou našeho Pána Ježíše Krista!“

Vincenc se při těch slovech zašklebil, ale Felix mu varovným pohledem připomněl přísný zákaz mluvit nebo cokoliv rozbíjet – tu židli se rozhodl přejít.

Otec Kateřiny, který vystrašeně přešlapoval za dveřmi a třel si rudnoucí bouli na čele, vydechl úlevou.

„Díky Bohu, otče Jonáši! Já... Byli jsme se ženou zoufalí, nevěděli jsme, na koho se obrátit. Až... až ta... tedy ten *démon* začal mluvit o vás...“

„Ďábel zná své nepřátele,“ ujistil ho Walter. „Víš, koho se má obávat, i když je naše kongregace jen malá. Také poslední dobou trpí, žel bohu, značnou nouzí.“

Walter přesně věděl, jaký přízvuk v poslední větě použít, a Jiří Veleba ze své praxe pro změnu přesně poznal, kam míří. To ušetřilo část trapného dohadování. Dva balíčky bankovek z naditého domácího sejfů se přesunuly do Walterovy kapsy a po pár minutách díky ve jménu Božím všichni tři konečně vypadli z domku.

Venku vládl sychravý konec února. Žádný sníh, jen holé stromy, lezavý vítr a bláto, zatažená obloha a pachůf smogu v krku. Felixova předchozí úleva se začala rozplývat jako pára nad hrcem.

Mrzutě si uvolnil kolárek na límci, sundal ho a vstrčil do kapsy. Vincenc stáhl z ramen modrou štolu, vysmrkal se do ní a zahodil ji i s kropenkou do příkopu u silnice, Walter tu svoji pečlivě sroloval do kapsy.

„Kdes vlastně vzal tu kropenku?“ zadíval se na Vincence. „Neříkej, žes sis ji kvůli téhle akci koupil?“

„Blbneš? Štípnul jsem ji v kostele cestou. Hele, nekromrde, přiznej se, že jsi měl chuť na ní skočit, když na tý posteli tak cvičila? Vypadala skoro jako ta tvoje poslední.“

„No dovol,“ Walter udělal pohoršený obličej. „Nejsem pedofil, Marii už bylo osmnáct. Teda, bylo by jí, kdyby nespadla z toho koně. A neříkej mi nekromrde.“

„Proč, nekropichu?“

Walter se otočil na Felixe, ale ten ho přerušil, než u něj mohl začít hledat zastání.

„Jděte napřed. Doženu vás, pak se rozdělíme.“

„Jasně, ale pospěš si. Mám dneska ještě nějakou práci.“

Vincenc a práce, to byla zvláštní představa, ale Felix jenom mávl rukou, na vyptávání dnes neměl náladu.

Zahnul do postranní ulice. Už chvíli se rozhlížel okolo a teď se mu zdálo, že našel, co hledal: osamělou postavu na lavičce u autobusové zastávky, třebaže autobus právě odjížděl. Felix šel blíž. Penzista měl na sobě kabát a čepici, které pamatovaly invazi spřátelených vojsk zemí Varšavské smlouvy. Mezi koleny svíral hůl, ale jinak seděl nehybně jako socha, jen civěl do prázdna.

„Seš idiot, Bubáku!“ Felix spustil, ani se neobtěžoval lusknout mu prsty před očima. „Ektoplazma s IQ šedesát!“

Penzista pomalu otočil hlavu, trochu strnulým pohybem, jako by si ještě nezvykl, jak to dělat správně.

„Promiň, Felixi,“ promluvil monotónním, přesto zřetelným hlasem. „Když já si chtěl zas jednou skočit na pěknou holku. Zajít do kina, trochu zapařit, ta zima mi už leze na mozek.“

„Jo, a vybereš si blbou třináctku, co má pokoj vytapetovanéj fotkama svítících upírů. Určitě se jí po nocích zdá, jak jí to tam některý vrazí, a chce to tak moc, že když padne na pravýho démona, nemůžeš se z ní pak dostat ven. Už jsem ti to říkal minule, drž se bab a dědků!“

„Když s těma je nuda. A nenadávej mi, nevíš, jak dlouho jsem musel dělat ty skopičiny z Exorcisty a chrchlat tvoje jméno, než ti fakt zavolali. Co kdyby mě strčili někam do cvokárny, víš, jaký by to bylo?“

„A co kdyby padli na někoho od Rashila? Až tě nacpe do nějaký štětky, se kterou natočí parádní snuff a zbytek zahrabe s magickým obojkem někde na hnoji, budeš padesát let očumovat akorát krtky a žížaly. Navíc nezapomeň, že tě má VVK pořád na seznamu.“

„Ne, Felixi, to ne!“

Důchodce se vyděšeně schoužil, hůl zarachotila o asfalt. Nebylo divu. Bubák byl výsledkem starého pokusu VVK dostat z někoho démona *nekrvavou* cestou. Vyšlo to napůl: Cíl se sice zotavil, ale ze skoro mrtvého démona zbyl *odhmotnělý* démon schopný posednout skoro kohokoliv třeba pouhým dotykem. To rozhodně nebylo bráno za uspokojivý výsledek, ale zdrhl, než ho stihli dorazit, a Felix, pověřený tenkrát jeho vy-pátráním, žalostně selhal. Nebo spíš – začal mít toho chudáka maličko rád.

„Že ti to stojí za to, Bubáku,“ Felix už klidněji zavrtěl hlavou. „Flákáš se tu už dvanáct let. Proč se nevrátíš domů?“

„Víš, jak je to tam otravný? Tady si aspoň můžu užít. Neboj, už budu dávat bacha. Hele, myslíš, že tenhle dědek nedostane infarkt, když s ním zaskočím do bordelu?“

Felix důchodce přelétl pohledem.

„Zůstal bych u sexu po telefonu – ale jak myslíš. Tohle je naposled, co tě tahám z bryndy, zapamatuj si to.“

„Jasně, Felixi, a moc díky! Já ti to jednou oplatím, uvidíš!“

Felix místo odpovědi jenom něco zavrčel.

* * *

Vincenc se opíral o zeď vedle oprýskané cedule s nápisem Sergejova prádelna a čekal. Vlastně měl sto chutí začít sám, určitě by to zvládl, ale když je jeden zaměstnaný, musí prostě pracovat v týmu. Aspoň to říkal ten markeťák minulý týden, než mu jich Vincenc pár vrazil, protože začal mít blbě kecy o jeho košili. Prý není dost *in*, což rozhodně nebyla pravda – z té popelnice ji vytáhl ještě zabalenou.

Konečně před prádelnou zastavila dvě auta. Z prvního vylezl chlapík se složkou papírů v ruce, z druhého další tři. Jeden si nedbalým pohybem nasadil na ruku kovový boxer, další sebral ze zadního sedadla baseballovou pátku, trochu zkrácenou, aby šla v případě potřeby schovat pod kabát. Vincenc se ušklíbl. Nesnášel lamy, co si na rvačku braly šfouchátka na brambory nebo drbátka na záda. Na druhou stranu, každý nějak začínal.

„Čau,“ pozdravil.

Vomáčka, Sůva a advokát Becker pozdrav opětovali, ale ten s boxerem jenom nechápavě civěl. Asi tady nebyl dlouho.

„Žádný bouchačky,“ připomněl Becker cestou ke dveřím. „Šéf to chce co nejdříve potichu, zatím.“

To *zatím* bylo důležité slovo, ale Vincenc ho nekomentoval. Sundal si brýle a vstrčil je do kapsy. Pak rozrazil dveře.

„Ahoj!“ zahlaholil. „Jsme z firmy Rashil Exports a máme pro vás nabídku, kterou můžete odmítnout!“

„Nemůžete, vole,“ opravil ho Vomáčka.

„Ale můžou,“ trval na svém Vincenc. „Akorát je pak budeme mlátit tak dlouho, dokud si to nerozmyslejí.“

V prádelně bylo přítomno asi pět lidí. Už při pohledu na Vincencův doprovod zamířili všichni radši nenápadně ke dveřím. Po poslední větě se nenápadnost bleskem odporoučela i s nimi. Zbýl jenom zanedbaně vypadající chlap za stolem před stěnou s točícími se bubny praček.

Okamžik na Vincence přihlouple zíral a pak se rozesmál.

„Víte vy, komu to tu patří, *duraci?*“

„Ne,“ Vincenc se zadíval na Sůvu. „Ty?“

Démon pokrčil rameny. „Putinovu bratranci?“

Chlap za stolem zrudl. „My jsme *Ukrajinci*, ty *suki syn!* Vasile! Borisi! Návštěva!“

Dveře na druhé straně místnosti se rozletěly. Chlap, co jimi prošel, se musel sehnout a další tři za ním moc nezaostávali. Evidentně byli určeni k vyprovázení nezvaných hostů, takže se ani neptali a Vincenc se spokojeně zazubil – konečně sranda.

Vyrazil dřív, než se démoni za ním rozhoupali k akci. Na ksicht tomu prvnímu sice nedosáhl, ale když ho srdečně uvítal ranou do břicha, hromotluk se ochotně sehnul do ideální výšky, a pak už to šlo rychle.

Vlastně to šlo až *příliš* rychle – dvě minuty a hotovo. Vomáčka se Sůvou vypadali dotčeně, protože se skoro nedostali k ráně, vynahradili si to až při jednání se Sergejem. Bylo to trochu těžší, ale když ho nakonec po čtvrt hodině ždímání vytáhli z pračky, ochotně Beckerovi podepsal převod prádel-

ny do vlastnictví Rashil Exports. Kolonka ceny ve smlouvě byla vyplněná trochu nedbale, u částky někdo asi zapomněl dopsat dvě nuly.

Z prádelny vypadli bez rozloučení, venku na ulici si Vincenc znovu nasadil brýle a Becker vytáhl z aktovky další příprave-nou smlouvu.

„Pizza Amati,“ přečetl název.

„Tam to patří komu?“ zamračil se Vomáčka. „Cosa Nostra? Bulhaři?“

„Nuda,“ ohrnul Vincenc nos. „Myslel jsem, že budeme mlátit nějaký pořádný kápa.“

„Dočkáš se. Šéf to bere odspoda, napřed malý ryby, potom velký. A myslím, že až dost zviríme vodu, ani je nebudeme muset chytat. Taky už dorazily posily.“

Vincenc přikývl – to chápal. Rashil přitáhl do Prahy ještě víc svých démonů a další povolal. Plán byl jasný: Magie umí-rala, a tak bylo třeba najít jiné zdroje podnikání. Ovládnutí pražského podsvětí se jevilo jako celkem dobrý začátek.

Takže i když to zatím byla nuda, lepší věci ještě přijdou. Ten marketák tomu říkal *kariérní vzestup*.

„Tak fajn,“ Vincenc propnul prsty, až mu zapraskalo v kloubech. „Jdeme na pizzu!“

* * *

„Nechcete si to vzít radši uvnitř?“ v číšnickově hlase se ozvala patrná nelibost. „Je tady zima, a stejně nekouříte.“

„Další!“

Felix to slovo místo odpovědi vyplivl tónem kata hlásícího se o nového klienta během hromadné popravu. Číšník před něj postavil sklenku a on ji do sebe obrátil na jeden hlt. Bylo mu ukradené, jak to chutná, vlastně ani netušil, co přesně pije. Nikdy ho to moc nezajímalo, vodka, pivo, kubánský rum nebo krabičák za pár šupů. Podstatný byl jen dostatečný obsah alkoholu spojený s co nejrychlejším nástupem kýženého účinku – který se ale teď nějak nedostavoval. Cítil se přiopilý, to ano, ovšem ještě zdaleka ne tolik, kolik potřeboval k totálnímu *nevnímání*.

„Vážně byste měl jít dovnitř, tady nastydnete.“

Felix věděl, že má pravdu. Seděl sám v rohu zahrádky před hospodou a lezavý vítr cítil skrz tenkou bundu až na kůži. Jenomže když na okamžik strčil hlavu do lokálu, obratem zas vycouval. Nevadil mu typický hospodský odér, dokonce ani hlasité zvuky hracích automatů. To, co mu málem fyzicky zvedlo žaludek, byli prostě *lidi*. Nechtěl nikoho vidět, chtěl se jenom tiše ožrat, pak se odpotácet do hotelu o ulici dál, kde měl pokoj, a zbytek dne i noci vylézt, leda aby si ulevil nebo doplnil hladinu alkoholu. Dnes... a ještě zítra. Potom bude po tom pitomém výročí, potom už nebude na dně každé sklenice vidět Patriciin obličej, a až se prokouše kocovinou, dokáže zas–

„No tak co, pane? Půjдете dovnitř, nebo ne?“

Číšník zvýšil hlas a Felix se na něj konečně zadíval. Blondýn, nejspíš nějaký studentík. Vypadal celkem dobře, i v tom tlustém svetru a odrbaných džínách stažených silným koženým páskem.

Bylo by fajn otočit mu ho pěkně kolem krku a utáhnout.

Felix překvapeně zamrkal. Jak ho tohle napadlo? Ale vlastně, proč ne... Jednu dvě pěstí, aby zvláchněl. A pak si ho odtáhnout do té uličky mezi popelnice, kam od vchodu není vidět, vrazit mu ho tam, až bude kňučet jako –

Felix Jonáš prudce vyskočil. Před okamžikem se klepal zimou, najednou mu celé tělo zalévalo horko. Erekcce mu div neprotrhla kalhoty, vyděšeně lapał po vzduchu.

„No vidíte,“ číšník se usmál. „Tak pojďte.“

Otočil se bezstarostně zády.

Felix vymrštil ruku.

Zastavil ten pohyb v poslední vteřině – prsty se mu sevřely naprázdno kousek za číšnickovým krkem. Strhl ruku, která jako by mu nepatřila. Zbrklým, divokým pohybem se otočil, div nepřevrátil stolec, a rozběhl se pryč. Nebo spíš jenom vrávorál pryč, protože všechno, *všechno* v něm řvalo, ječelo, táhlo ho zpátky.

Napůl automaticky zahrnul do *té* uličky. Nakopl popelnici, až se převrátila, a zastavil se hlavou o špinavou zeď. Někde

vystrašeně zapištěl potkan. Před očima měl mžitky. Proboha, co se –

„Hej, člověče, a co zaplatit?“

On jde za mnou!

„Tumáš!“ Felix vyrval z kapsy pár mincí a bankovek a hodil je naslepo za záda. „Seber si to, kreténe!“

Uslyšel jen strohou jednoslovnou odpověď a po chvíli vzdalující se kroky. Musel vynaložit všechnu sílu, aby se neotočil, nerozběhl, nechtyl, netáhl... A pak *to* bylo pryč.

Kolena se mu začala podlamovat. V poslední chvílce aspoň změnil směr, místo do odpadků si dřepl na převrácenou popelnici. Lomcoval jím zmatek, šok, ale nejvíc ze všeho strach.

Co tohle, kurva, bylo?

V tuhle roční dobu mu sice lezlo na mozek všelicos, ale nikdy nic podobného. Zhluboka dýchal, snažil se zkrotit alkohol, který se z kýženého vysvoboditele náhle stal nevítanou překážkou. Jenom díky němu trvalo snad minutu, než našel odpověď.

To, co právě zažil, se až moc podobalo klasickému posednutí, jaké párkrát viděl ještě ve VVK, a v té chvíli se zdroj nabízel. Že si Rashilův milovaný účetní pěstoval podobné choutky, Felixe vůbec nepřekvapilo, vlastně spíš naopak.

Já věděl, že to neskončí jenom u pavouků, účetnictví a špenátu. No a teď co?

Ve své praxi neslyšel anebo si aspoň z hlavy nepamatoval žádný případ podobný tomuto. Rashil by možná o něčem věděl, ale ten byl posledním, za kým mohl jít. Očividně se ho pokusil po splnění poslední *zakázky* zabít, nejspíš si ještě myslel, že je mrtvý, a čím déle mu to vydrží, tím líp. Zbývala VVK, ale škemrat u Kiliána, k tomu měl Felix ještě menší chuť – tím spíš, že neměl jakoukoliv záruku úspěchu.

Každopádně to vypadalo na dlouhodobý problém.

Felix vyčerpaně zavřel oči – takže v tom jel zase. Myslel si, že se Rashilova náhubku zbavil, že aspoň *tohle* skončilo, ale kdepak! Mohl samozřejmě počítat s tím, že přijdou další záchvaty různého druhu. Pokud zvládl potlačit tenhle, navíc napůl ožralý, měl určitou naději, že když ví, oč jde, dokáže se ovládnout i příště.

Pokud se to nezačne zhoršovat.

Každopádně si musí dávat pozor na všechno, co by mohlo oslabit jeho vůli. Takže nedostatek spánku, stres, drogy, alkohol...

Žádný alkohol.

Felix se strhaně, bolestně rozesmál: Posledlý teplým démonem, a k tomu abstinent! Mohlo to být horší?

Mohlo. Došlo mu to v momentě, kdy se zvedl z popelnice, aby se jako spráskaný pes odtáhl do hotelu. Zadíval se na otisk své boty v napůl zmrzlém blátě a napadlo ho, že připomíná Patriciin obličej.

Letošní výročí jejich rozchodu si prožije hezky za střízliva.

* * *

„Jak se nám vede, slečno Klaudie? Ta zima letos trvá, co? Člověk vyhlíží jaro a pořád je tak nehezky. Ale v rádiu dneska říkali, že –“

„Promiňte, paní Kudláčková. Já... já... Bojím se, že jsem v kuchyni nechala zapnutý mixér.“

Klaudie nečekala na odpověď. Snažila se nevnímat výraz staré sousedky nad lží průhlednou tak, že by ji prokoukl i Forrest Gump. Ke dveřím bytu doběhla skoro poklusem. Zalomcovala klikou, až pak jí došlo, že je potřeba odemknout. Vpadla dovnitř a s úlevou za sebou zabouchla.

Opřela se zády o dveře a s pevně zavřenýma očima popadala dech. Ne, nebyla to panická ataka ani telepatický dojezd. Nikomu se nepodívala do hlavy už dva měsíce, a díky bohu za to – kdepak!

Prostě měla všeho plné zuby.

Otevřela oči a rozhlédla se. Její byt. Známa křesla, stůl, police a cetky na stěnách. Přesto, když se teď dívala kolem sebe, najednou si připadala cize. Vlastně si poslední dobou připadala cize všude a neměla dojem, že by se to lepšilo. Spíš právě naopak.

S povzdechem hodila kabelku na pohovku. Při tom z ní vypadla obálka plná bankovek, její podíl z dnešní akce. Ačkoliv

Walter vcelku oprávněně protestoval, že jenom čekala u auta, Felix měl poslední dny náladu pod psa a absolutně žádnou chuť na debaty – prostě všechno rozdělil na čtyři díly a Walterovi doporučil, ať zkusí vyžebrot víc z Vincence. Pravděpodobnost úspěchu byla asi tak velká jako šance, že si iránský ajatolláh přidá do přátel na Facebooku rabína.

Smutná pravda byla, že Klaudie by vlastně uvítala, kdyby jí z dělení kořisti vynechali. Když vyjžděli, bláhově věřila, že půjde o skutečný případ, že jde *vážně* o to, někomu pomoci. Fakt, že namísto malé holky jedou zachraňovat nějaký šmejd, který znal Felix z VVK, že se u toho budou vydávat za kněze, a ještě nestydatě okradou jejího otce, jí Felix pochopitelně prozradil, až když bylo po všem. A její názor na morálnost takového konání byl jako vždy všem leda pro smích, zejména Walterovi. Zrovna jako s tím chudákem klukem nedávno...

Druhou smutnou pravdou bohužel bylo, že na stole v obývacím pokoji se jí už pár týdnů kupily složenky a upomínky na zaplacení, že zůstatek na Klaudiině účtu by přeplatil i Čingischánův fond humanitární pomoci, a že skončit v tomhle počasí bez elektřiny nebo topení by bylo poněkud nepohodlné. Takže obálka putovala do kabelky a morálka dostala do huby. Jako obvykle, nebo spíš – jako vždycky.

Klaudie se ušklíbala. Možná přesně to byl důvod, proč jí v poslední době domov připadal cizí a pohled do zrcadla v ní probouzel leda nutkání zvracet. Nejjistějším způsobem, jak ztratit veškeré iluze o lidstvu, vesmíru i astrálních sférách, bylo začít si cokoliv s Felixem Jonášem. Brzy poté následovaly zážitky jako nedobrovolné oblékání cizí kůže, přehrabování se v mozku kdejaké hniјící mrtvolky, anebo předhození smečce démonických čoklů coby žrádlo. Nebralo to konce a pouhé pomyslení na to, co přijde jako další, Klaudii svíralo hrdlo strachem.

Jenomže, měla se na ty tři zatracené cvoky vykašlat? Co by na *tohle* řekla morálka? Když musela lhát i té staré ženské od vedle, která už měla jenom mopslíka, co vypadal, že právě završil kariéru čistící štetky v temelínské chladicí věži.

Tak. Ještě výčitky svědomí a denní koktejl byl kompletní. Zbývalo ho jen protřepat, nemíchat, zalít slivovicí z láhve

v knihovně a další ráno zašpuntovat kocovinou. Nebo spíš ještě večer, vzhledem k tomu, na jakou porci se Klaudie cítila. Snad se aspoň dotáhne na poštu zaplatit ty složenky.

Zazvonil zvonek.

Klaudie strnula. Láhev slivovice už držela v ruce a právě si chtěla nalít první sklenku, ale rychle ji položila. Hlavou jí ble-sklo, kdo to asi mohl být? Určitě nikdo z těch tří. Vincenc by rovnou vyrazil dveře, Felix by do nich místo zvonění mlátil pěstí a Walter měl vstup do jejího bytu zakázaný poté, co si sousedé začali stěžovat na smrad formaldehydu a záhadně chcípající andulky.

„Moment!“ zavolala Klaudie. Chvatně šroubovala uzávěr na láhev a strkala ji za řádku knih Danielle Steelové – bohatě stačilo, že o ní věděl Felix. Došla ke dveřím a pro jistotu napřed vykoukla kukátkem, události posledních týdnů ji naučily opatrnosti.

Chlap, který přešlapoval na rohožce, rozhodně nepřipomínal démona, nájemného vraha, velekněze kultu Prastarých ani soudního exekutora. Byl malý, možná menší než ona sama, středního věku. Už prošedivělé, neučesané vlasy mu divoce trčely, pod očima měl kruhy a nad vytahaným svetrem nakřivo zapnutý límeček košile. Vlastně vypadal jako někdo, kdo potřebuje pár loků slivovice ještě naléhavěji než ona.

„Haló?“ znovu stiskl tlačítko zvonku. Přitom vylovil z kapsy nějaký papír a zadíval se na něj. „Je-je to slečna Doskočilová? Klaudie Doskočilová? Já-já jsem Vávra. Musím... musím s vámi o něčem mluvit. Je to naléhavé. Opravdu moc naléhavé!“

Klaudie už měla dlaň na zámku. Vlastně jím právě otáčela, ale něco ji zarazilo. Toho člověka neznala. Kdo ví, odkud vzal její jméno a co mohl chtít, proč by mu vlastně měla ote-

Zlostně zavrtěla hlavou. Další roztomilý výsledek práce s Felixem: Progresivní paranoia. Ať chtěl cokoliv, rozhodně vypadal, že potřebuje pomoc. To stačilo. Rázně otočila zámek –

Prásk!

Vávra, pokud se tak jmenoval, ani nečekal, až se dveře otevřou. Kopl do nich takovou silou, že nepřipravenou Klaudii odhodily o krok dozadu. Bezpečnostní řetízky sice

vydržel, ale než Klaudie stačila dveře přibouchnout, nezvaný návštěvník rychle protáhl prsty pravé ruky škvírou. Tiše to zapraskalo, když se najednou *prodloužily* jako nestvůrné pavoučí nohy, nehty se protáhly do dlouhých drápů, a sevřely kovové články.

Zasyčel spálený kov a řetízek se rozpadl na špetku černého popela.

Vávra rozrazil dveře. Klaudie se vrhla proti němu, skoro se jí podařilo odstrčit ho a vyběhnout ven, ale chytil ji nestvůrnou rukou za krk a mrštil jí zpět do místnosti. Na to, jak křehce vypadal, měl neuvěřitelnou sílu.

Klaudie přeletěla obývací pokoj a narazila zády na knihovnu. Snažila se zachytit, ale stejně skončila na zemi a vzápětí jí na hlavu bolestivě dopadlo *Souborné dramatické dílo Williama Shakespeara*. Ano. Těžká literatura odjakživa patří v knihovně dolů, ne nahoru.

Blesklo jí to jaksi mimochodem, když se z pokleku vrhla ke kabelce, kde vedle podílu z akce a obvyklé snůšky nesmyslů odpočíval pepřový sprej.

„Nikam!“ zavřeštl Vávra.

Drapl jí za vlasy a znovu hodil na knihovnu. Tentokrát toho spadlo podstatně víc. Sehnul se a popadl Klaudii za krk. Oči měl vytřeštěné, v pootevřených ústech se leskla zažloutlá zubní protéza. Klaudie cítila, jak se jí drápy na jeho pravače zarývají do kůže.

„Tak,“ zachrčel. „Kde to je?“

„Co?“ hlesla vyděšeně. „Peníze jsou v kabelce, já –“

Facka jí otočila hlavu, až málem chytla druhou o knihovnu.

„Nedělej si blázny! Ty... ty... Mně je všechno fuk! Rozumíš? Chci to! Dokážu to, najdu je všechny, a pak... pak budu... Rozumíš?“

Ne. Klaudie rozhodně nerozuměla. Ale když už ji držel, usoudila, že nejlepší bude přejít k jiným formám komunikace. Přivřela oči, tisíckrát nacvičeným pohybem sáhla –

Další rána jí zvrátila hlavu dozadu. Před očima měla mžitky, kontakt se přerušil dřív, než vůbec začal. Bylo to jako vrazit v plném běhu hlavou do cihlové zdi.

„Tohle na mě nezkoušej, děvko!“ Vávrův obličej zkřivil děsivý škleb. „Jestli to chceš po zlém, tak... tu máš!“

Pustil jí krk a zajel drápy pod blůzu, našel ňadro –

Klaudii projela hrudníkem bolest. Jako by jí do prsou zabodl rozžhavený drát. Zaječela, vzepjala se, ale Vávra ji srazil zpátky.

„No? Tak kde to je? Chci jenom tu věc a zmizím. Musím zmizet než... než... než přijdou další, pot–“

Nedořekl, protože Klaudie nějak našla dech.

„Já nevím, o čem mluvíte!“ vyjekla. „Nechápu, co chcete! Aspoň mi to řekněte, *prosím!*“

Na okamžik vypadal až směšně zmateně.

„Ty... ty nejsi Doskočilová? Přece *jsi* Klaudie Doskočilová! Máš to na zvonku, řekla *jsi* to!“

„Ano,“ hlesla Klaudie. „Ale nechápu, co –“

„Tak víš, co chci!“ zuřivý škleb se vrátil v plné síle. „Nebo chceš přidat? Mám ti šáhnout jinak?“

Nečekal na odpověď a hrábl dolů. Snažil se jí dostat pod sukni, jenže s prodlouženými prsty to šlo špatně, tím spíš, že se začala zmítat, snažila se mu vytrhnout.

Bum! Středně hlasitý zvuk, jako bouchnutí papírového sáčku. Klaudie si ho uvědomila až se zpožděním, když Vávra strnul a najednou se přestal snažit o její kalhotky. Pořád ji držel, ale zíral do prázdna. Chtěl promluvit, jenže z úst mu místo slov vytryskl pramínek krve. Pravá ruka se mu vrátila zpět do lidské podoby.

Vzápětí jako by mu svaly naráz vypověděly službu, přepadl dopředu a žuchl hlavou přímo do Klaudiina klína. Teď uviděla rozlévající se rudou skvrnu na jeho zádech – i ženu stojící v otevřených dveřích ještě v dokonalém střeleckém postoji, pistoli s dlouhým tlumičem namířenou.

Klaudie lapala po dechu. Snažila se odstrčit mrtvého stranou, aby mohla vstát, a žena došla blíž. Na rozdíl od Vávry vypadala upraveně, dlouhý světlý plášť a černá šála, blond vlasy stažené do učitelského drdolu, decentní líčení a diamantové náušnice. Se zbraní v pohotovosti do Vávry strčila špičkou boty v dokonale filmovém zbytečném gestu.

Sehnula se, pistoli přesunula do levé ruky a pravou mu začala prohledávat kapsy. Klaudii se konečně povedlo vyprostit a přesně v momentě, kdy žena cosi vytáhla z Vávrovy pravé kapsy kalhot, se vysoukala na nohy.

„Díky,“ vypravila ze sebe.

Místo odpovědi k ní cizinka obrátila pohled – a hlaveň pistole.

„Tak,“ po dokonale nalíčených rtech přelétl studený úsměv. „Můžeme navázat na předchozí konverzaci. Kde to je, slečno Doskočilová?“

Na rozdíl od předchozího návštěvníka mluvila zdvořile, až mile. Přesto to Klaudii rozhodně neuklidnilo. Věc, kterou sebrala Vávrovi, zahlédla jen na moment, než zmizela v kapse světlého pláště. Určitě to bylo kovové, jako plátek pizzy nebo dílek pomeranče –

Kludie se nezmohla na odpověď. Jen na ni zírala, ale žena si její váhání zřejmě vyložila jinak.

„Ale no tak! Já přece nejsem jako tenhle šílenec – a vy jste inteligentní žena, slečno Doskočilová. Už mám dva kusy. S vašim tři. Můžeme spojit síly. Mám k dispozici značné zdroje, finanční i informační, a znám vaše mentální nadání. Všechno půjde mnohem snáze. Najdeme zbytek a podělíme se. Nemusí to přece být jenom jeden – nebo jedna.“

Tohle bylo... prostě šílené! Kludie málem bezděčně znovu sáhla po telepatii, ale slova neznámé ji zarazila. Pokud ji znala a dokázala chránit svou mysl jako Vávra, o další podobný kopanec rozhodně nestála.

„Podívejte, madam,“ vší silou se pokusila o klidný tón, „hrozně ráda bych vám pomohla. Dala vám, co chcete, a řekla, ať táhnete i s tou mrtvolou k čertu, *ale já, sakra, nemám ponětí, o co jde!*“

Vložila do té věty všechen vztek, strach i zoufalost, jakou cítila. A stejně jako Vávra, neznámá znejistěla – než, stejně jako Vávra, zavrtěla hlavou.

„Ne. Obávám se, že vám nevěřím, slečno Doskočilová. Telepati bývají nejlepší lháři a v sázce je příliš mnoho. Za těmi dveřmi za vámi je koupelna?“

„Proč?“ Klaudie polkla nasucho.

„Nemám ráda zakrvácené koberce,“ pistole učinila výmluvné gesto. „Prosím. Zřejmě spolu oprášíme pár polních výslechových metod. Horká a ledová koupel udělají s pamětí skutečné divy. A když ne, najdeme nějakou manikúru a kleštičky.“

Klaudie se nepohnula. Zírala na ni jako myš hozená do terária před jedovatého hada.

„No tak... Trochu vychování, slečno Doskočilová. Nenuťte mě, abych vás –“

„To stačí!“

Nový hlas se ozval nikterak překvapivě opět ode dveří.

Neznámá se otočila bleskově, pistole opsala oblouk –

Vysoký muž v dlouhém kabátě ji srazil hranou dlaně v černé rukavici půl sekundy předtím, než se ústí dostalo před jeho tvář. Štěl tlumič, z okraje stolu vyletěly třísky.

Klaudie se znovu vrhla do kouta ke knihovně, tentokrát sama.

Žena uskočila pružným, skoro baletním pohybem. Místo pistole švihla druhou rukou, ze které cosi vylétlo. Muž se bleskově sehnul. Jako chomáč ztuhlého kouře se to mihlo místem, kde měl před okamžikem hlavu, a narazilo to do stěny.

Ostrý praskot, zvuk padající omítky.

Žena vykopla po jeho skloněném obličejí, muž ránu zachytil pravačkou. Současně levou dlaní podruhé odrazil pistoli, která znovu mířila vzhůru. Kryt byl tak prudký, že zbraň vyletěla majitelce z ruky, narazila do knihovny a spadla na podlahu, půl metru od příkrčené Klaudie.

Ta po ní napůl instinktivně hrábla.

Žena ani nezasténala. Žádný výkřik, žádné zaklení nebo úlek, jen ten děsivě soustředěný výraz a ticho, ve kterém celý souboj probíhal. Udeřila vzhůru, napřaženými, zpevněnými prsty, po jeho očích. Muž ji chytil za zápěstí.

Zatáhl a v momentě, kdy ztratila rovnováhu, objal předlokou její krk, kopnutím do kolene jí podrazil nohy a trhl.

Zvuk připomínající dupnutí na bramborový lupínek.

Ženě se podlomila kolena. Muž ji skoro jemně složil na pohovku. Zůstala sedět, hlavu na zlomeném krku zvrácenou,

ústa pootevřená, v kalných očích pořád ten studený pohled. Otočil se na Klaudii... a na pistoli, kterou na něj oběma rukama mířila.

„A-ani hnout! Sly-lyšíte?“

Hlas se jí třásl a on přikývl, bez známky strachu nebo odporu.

„Slyším. Mrzí mě to – Klaudie? Jmenujete se tak? Já jsem Adam Reys. Nemusíte se mě bát. Jste v bezpečí.“

Klaudie se nadechla. Ten muž – nedělal nic. Stál s rukama podél těla, díval se na ni a jí bůhvíproč blesklo hlavou, že vypadá smutně. Ale jak děsivě snadno před pouhým momentem zabil...

„Co chcete? Taky... taky... *tamto*?“

Pokud zaváhal, bylo to jen na krátký okamžik.

„Ne. Chci vám pomoci. Prosím. Vím, že máte strach, ale je po všem. A ta pistole stejně nevystřelí, je zaseklá.“

V hlase měl něco, co ji přimělo sklopit zrak a podívat se dolů ke zbrani, jen na okamžik, ale i ten stačil.

Najednou byl prostě u ní, popadl pistoli za tělo a vytáhl ji z jejího sevření tak snadno, jako by bral dítěti hračku.

Přesto stačila stisknout spoušť – břinknutí od vitríny s porcelánem dokázalo, že zbraň zaseklá rozhodně nebyla. Klaudie znovu vyjekla, ale to už jí Reys objímal ramena a tiskl ji k sobě. Ačkoliv měl ještě před okamžikem rukavice, když jí zajel prsty do vlasů, měl holou, byť trochu chladnou dlaň.

„To je dobré. Už je to v pořádku, slyšíte?“

Klaudie se roztrásla. Uvědomila si krev, která jí pod blůzou stékala z rozdrásaného krku. Tepavou bolest v hlavě, závrť. Šok, napadlo ji, ale strach ji kupodivu opouštěl až úžasné rychle, odtékal jako voda ze sudu, kterému prorazili dno. Místo něj se vracel pocit klidu, přesně toho druhu klidu, jaký jí poslední týdny unikal.

Asi už vážně začíná šílet.

„Díky,“ zašeptala. „Už je mi líp.“

„Dobře,“ Reys uvolnil sevření a narovnal se. „Kde máte telefon? Musíme zavolat policii.“

„Mobil je v kabelce... Ale policii ne!“

Zadával se na ni překvapeně. Samozřejmě nemohl tušit, že se jí okamžitě vybavila vzpomínka, jak dopadl ten chudák Hlavatý, co byl najednou bezhlavý, poslední slušný policajt, který se s ní zapletl.

„Ale někoho musíme zavolat,“ namítl. „Vidíte, že je tu trochu problém.“

Dvě mrtvolky v obýváku, to je trochu problém. Klaudivie potlačila úšklebek. Ještě že zná lidi, pro které jsou podobné *trochu problémy* denním chlebem.

„Ano,“ vdechla. „Zavolejte... Felixe. A Vincence s Walterem.“

Protože ti mají nějakou mrtvolu v péči každou chvíli. Hlavně Walter. Možná by to dodala nahlas, ale postřehla, jak Reys strnul. Poprvé vypadal zaraženě.

„Myslíte Felixe Jonáše? Z VVK?“

„Ano,“ Klaudivie přivřela oči. „Vy ho znáte?“

Úsměv. Tak rychlý, že byl téměř nepostřehnutelný.

„Znal jsem. Možná lépe než kdokoli jiný.“

Výborně. Další Felixův kamarád. Jak překvapivé. Vzhledem k okolnostem však rozhodně nehodlala trousit ironické poznámky. Jenom si povzdechla.

„Myslím, že teď vážně potřebuju do té koupelny.“

Reys jí jako dokonalý gentleman pomohl vstát. Doprovodil ji dovnitř. Musela ho dvakrát ujistit, že se o sebe zvládne postarat sama, než vyšel ven a zavřel za sebou.

Teprve pak se rychle sklonil k mrtvé ženě a z kapsy jejího pláště vytáhl dvě trojhranné kovové věci.

* * *

Felix Jonáš tiše došlápl na poslední schod a rychle vystrčil hlavu zpoza rohu. Nic. Chodba ke Klaudiviin bytu byla prázdná a tichá. Tichá možná až podezřele.

S pomalým výdechem vyrazil po špičkách podél zdi ke Klaudiviiným dveřím. V pravé dlani, přitisknuté k tělu, svíral glock, pojistku odjištěnou, natažený ukazovák položený vedle spouště. Před možnou nežádoucí pozorností zakrývalo pistoli

předloktí ohnuté levačky, ve které držel pro změnu hrst soli pro případ potíží méně přirozeného druhu. Nespěchal. Nic neudělá ze zachránce laureáta Darwinovy ceny rychleji, než když vletí po hlavě do bytu, kde čeká pár nabašených pistolníků. S tím měl Felix své zkušenosti.

Na okamžik ho napadlo, že to Klaudie přehnala se slivovicí a zpráva o přepadení spadala do oddělení růžových myšek a fialových slonů. Nepřekvapilo by ho to. Přesto jím kdesi v koutku prolétla úvaha, že by teď menší střelčku snad i uvítal. Ta člověka hned přivede na jiné myšlenky – stejně jako případná kulka v hlavě.

Byl v polovině chodby, když uslyšel hlasy. Přicházely z Klaudiina bytu, ale podle smíchu se nezdálo, že by šlo o nějakou fázi obchodní výměny peněz a života. Vzápětí postřehl své jméno.

Vyslovené hlasem, který neslyšel už *velmi* dlouho.

Dveře do Klaudiina bytu byly pootevřené. Najednou mu stačily tři kroky, aby k nim doběhl a s pistolí v ruce je rozrazil.

„... a potom Felix hodil tu sukubu na postel, rozepnul opasek a povídá –“

Mluví překvapeně zmlkl.

Felix Jonáš zůstal stát jako opařený.

Na pohovce u stolku v Klaudiině obývacíku seděl Walter, vedle něj Vincenc a úplně na okraji Klaudie. Láhev slivovice na stole vypadala skoro prázdná. Vedle Waltera doplňovala sešlost žena s očividně zlomeným vazem a chlapík se šmouhou zaschlé krve u úst. Ti sice koukali kalně do prázdna, ale ostatní viseli na rtech muži v černém kabátě, sedícímu zády ke dveřím. Při Felixově vpádu se otočil a ve tváři se mu objevil úsměv.

„*Jsmo boží vojáci,
nebo jen žebráci,
vyvolení i vyhulení,
všichni tu žvaní o spasení...*“

„... a bohům jsmo pro legraci.“

Poslední verš doplnil Felix napůl bezděčně. Dál stál mezi dveřmi s glockem ve svěšené ruce a z levé dlaně se mu na zem

sypala sůl. Muž v kabátě vstal. Došel blíž a teprve teď se Felix vzpamatoval, aby ho objal.

„Adame! Kde ses tu vzal?“

„Šel jsem okolo, dalo by se říct. Jak se ti daří, Felixi?“

„Merde!“ Walter zklamaně ohrnul nos. „Tos nemohl ještě počkat? Tohle jsem chtěl slyšet do konce. Tvůj *mon ami* vypráví plno *belle* historek.“

„Jo,“ souhlasil Felix tiše. „To si umím představit.“

Díval se na Adamovu tvář a z toho pohledu se mu až točila hlava. Jako by nezestárl o jediný den, jako by se nic nezměnilo. VVK, oni dva a Patricie na společných fotkách, potom –

Levou rukou mu projela náhlá bolest. Pár zrníček soli, které zůstaly přilepené na dlani, bylo žlutých a kouřilo se z nich, přitom se jen dotkl Reysova kabátu. Felix si dlaň rychle otřel o kalhoty a nostalgie zmizela. Zase byl tady, Patricie byla pryč, a co se zbytku týkalo, vlastně byl rád, že na Adamovu otázku nemusí odpovídat.

Byla tu ostatně naléhavější věc k probrání, dokonce hned dvě.

„Co to je?“ Felix ukázal hlavou k mrtvolám. „Co se tu semlelo?“

Klaudie stručně vylíčila průběh obou nezvaných návštěv zakončených Adamem. Ten mlčel, jen se na Felixe dál díval. A Felixe začalo nepříjemně mrazit v zádech.

Zadíval se na mrtvoly pozorněji a zachmuřeně sevřel rty.

„Jeho neznám, ale ji ano. Regina Zinnerová, Vnitřní sekce VVK. Specializace: získávání informací. Tys ji asi nepotkal, ale já to potěšení párkrát měl. Mimochodem, jak to tam jde? Co Kilián, má se dobře?“

Otázka zněla nevinně až příliš a Reys uhnul pohledem.

„Nevím. Odešel jsem rok po tobě. Dělam už jenom pro sebe. Měl jsi tenkrát pravdu.“

To přiznání znělo klidně, ale Felixe zabolelo. Co se muselo stát, aby Adam Reys, Poeta Reys, který měl pověst nejtvrďšího agenta Výkonné sekce, praštil se službou? Něco jistě, a vůbec by se nedivil, kdyby v tom měl prsty Kilián. Moc iniciativní typy vždycky nesnášel, a Adam nebyl řadová podržtaška.

Tohle muselo být ošklivé, možná dokonce *hodně* ošklivé. A teď je Reys tady, v jednom obýváku s inkvizitorkou VVK, které zakroutil krkem jako slepici, a s Klaudíí.

Felix Jonáš definitivně došel k závěru, že ranní homosexuálně-démonická nepříjemnost se právě přesunula do kategorie Drobný problém, případně rovnou Nevinná předehra.

„Víš o tom něco?“ Felix se na Adama zadíval už bez úsměvu.
„Co tu chtěla, nebo chtěli?“

„Ne,“ Adam zavrtěl hlavou. „Sledoval jsem ji. Práce pro klienta, myslím, že z čistě osobních důvodů. Viděl jsem, že jde nahoru, tak jsem šel za ní, a když jsem slyšel, co se děje...“

Felix se zamyslel. Na jednu stranu to k Poetovi sedělo, ale na druhou...

„Ten tvůj klient je kdo?“

„Myslím, že bývalý milenec. Jak říkám, osobní věc.“

Dřív, když byl ještě Felixův parták, by mu Reys nikdy do očí nezalhal, ale tohle moc pravdivě neznělo. Nebo spíš ne úplně pravdivě. Jenže sedm let byla dlouhá doba, a pokud se Poeta rozhodl nechat si něco pro sebe, nevypáčili by to z něj ani Bůh s Dáblem dohromady. A třeba opravdu nelhal.

„Tohle měl ten chlap v kapse,“ Klaudie přerušila jeho úvahu. Na stolek s prostřelenou deskou a rozházenou poštou uhladila list papíru. „Nebude se ti to líbit.“

V hlase měla něco divného, ale Felix to pochopil, teprve když se na papír zadíval. Pět řádků jmen.

David Vávra

Regina Zinnerová

Klaudie Doskočilová

Videfon a.s.

Rashil Exports

Felix bolestně přivřel oči. Videfon a.s. Sedmička, vlastně teď už jen pětka. VVK. A Rashil Exports. *Rashil*.

A ti pitomci si tu sedí a Poeta jim vykecává historky. Určitě i o tom poníkově... *Do prdele!*

„Musíme tu uklidit,“ promluvil Felix, až se divil, jak klidně. „Ty mrtvolky pryč, Klaudii do hotelu, dokud nezjistíme, co tady kdo rozehrál. A hlavně vypadneme odsud, kdo ví, kdo sem přijde další.“

„V pohodě,“ Vincenc si posunul lenonky na nose výš. „Kontejner je za rohem a dole jsem štípnul dva pěkný koberce.“

„Můžeme je napřed trochu vyzpovídat, ne?“ navrhl Walter. „Třeba ji... Nevypadá špatně. Teda, na svůj věk.“

„Ach bože,“ zamumlala Klaudie a vstala. „Radši si jdu sbalit.“

Felix obešel pohovku, zvedl už tuhnoucí levou ruku bývalé inkvizitorky a vyhrnul jí rukáv značkového kostýmu. Na předloktí se černala řada vytetovaných značek.

„Zámek života. VVK nerado, když zaměstnanci kecají, před smrtí i po ní. Tuhle mrtvolu neoživíš ani jí nevlezeš do hlavy, a něco mi říká, že jemu taky ne.“

Walter se zatvářil zklamaně, ale vzápětí rozjasnil líc. „Co ty náušnice? Nebude jich do kontejneru škoda?“

Felix mávl rukou. Olupování mrtvol byl dávno pracovní standard, třebaže Reys se zatvářil lehce znechuceně. Ale vzhledem k tomu, že měl výrobu dotyčné mrtvolky na svědomí, mohl leda zůstat zticha.

„Co ty?“ Felix se na něj zadíval. „Něco mi říká, že tohle bude větší. Přidáš se?“

Adam chvíli mlčel. Pak zavrtěl hlavou.

„Jsem v pokušení... přesto ne, Felixi. Nechci být nezdvořilý, ale tohle jsem nechal za sebou. Rozumíš?“

Felix přikývl. Rozuměl až moc dobře a kdesi hluboko ucítil smutek. Když se přátelé rozejdou na příliš dlouho, setkání pak vždycky vypadají takhle: rozpačité úsměvy, pocit, že ten druhý připomíná přesně ty věci, které ze všech sil chcete zapomenout. Nanejvýš to skončí u víkendové chlastačky, která ale teď nepřipadala v úvahu, protože Poeta měl kdysi problémy s alkoholem, a když se jich zbavil, nedotkl se už ani kapky.

„Dobrá,“ Felix napřáhl ruku. „Moc rád jsem tě viděl. Kdybys měl zájem, víš, jak mě najít.“

„Jistě,“ Adam stiskl nabídnutou ruku. „Kdyby se věci zkomplikovaly a potřeboval jsi pomoc...“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.